

NEGENDE PASTORALE BRIEF – zaterdag 9 Mei zondag van de oosterse kerken – Moederdag

voor parochianen en belangstellenden van de
H. Jacobus de Meerdereparochie N.W. Friesland

*Een stukje levensweg van Maria
waarin elke moeder zich herkennen kan.*

Zij zag haar Zoon opgroeien, jong en wild,
met iets ontembaars in Zijn ogen en Zijn haren.
Zij zag hem verre wegen gaan,
onbegaanbare paden in de bergen,
tot in de woestijn, dagenlang.
Zij luisterde vaak naar Zijn verhalen,
maar verstond nooit helemaal wat Hij bedoelde.
Zij zag Hem over zieken gebogen,
zij zag Hem kleine kinderen optillen in het zonnelicht.
Zij zag hoe Hij melaatse mensen tegemoet ging,
terwijl alle anderen terugweken.
Zij zag Hem binnengaan bij zondaars om er te eten,
en hoorde van een grote zondares die Hem gezalfd had.
Zij zag haar zoon toen Hij werd weggevoerd
en hoorde mensen zeggen: "t Moest er eens van komen."
Op de heuveltop waar alle misdadigers worden terechtgesteld,
heeft zij Hem opnieuw teruggezien.
Hij scheen zo ver, zo onwezenlijk ver,
ook al kon zij nog enkele lieve woorden van Hem opvangen.
Zij werd de stille kracht bij de verslagen vrienden,
die vrouw die, alle leed gedragen, vrede had gevonden.
Zij heeft de leerlingen door de eerste strijd geloodst
en door de eerste ruzies,
zodat zij "moeder" gingen zeggen tegen haar.
Zij zag hen verre wegen gaan over zeeën en over bergen,
naar alle mensen, grote en kleine.
Zij luisterde naar hun verhalen
en zij begreep dat Hij nog altijd levend was.
En toen zag zij hoe, overal ter wereld,
slaven werden vrijgelaten,
armen niet verstoten en zieken met liefde werden opgenomen.
Toen zij het wonder zag gebeuren van de nieuwe wereld:
toen zegde zij stilletjes voor zich uit:
"Magnificat. Hij maakt alles groot."

Naar "Geloven in de dageraad" van Manu Verhuls

* Inleiding...

Door pastor Dorenda Gies

Vol hoop en goede moed zat iedereen afgelopen woensdagavond om 19.00 uur aan de tv gekluisterd. Eindelijk zouden we horen of er meer vrijheid in het verschieft ligt, of werk weer kan worden opgepakt, of ouderen weer mogen worden bezocht. En zowaar, ik mag volgende week weer na de kapper! Dat is erg fijn!. Voor sommige mensen was het een teleurstelling omdat ze meer hadden verwacht en nu vrezen voor hun bedrijf, hun baan of hun inkomen. We zijn allemaal blij dat er iets meer ruimte komt. Tegelijkertijd zijn we ook wel weer wat huiverig, want we weten dat het virus nog altijd rondgaat. Is het wel veilig? En wat als je tot de risicogroepen behoort?

We willen graag weer vieren in de kerk, want we missen de ontmoeting, de geur, de sfeer. We missen elkaar! Vanaf 1 juli mogen we onder voorwaarden weer met maximaal 100 personen bij elkaar komen. Dat geeft hoop voor onze kerken, al zal het vieren nog steeds niet als vanouds gaan. De bisschoppenconferentie zal ons binnenkort laten weten wat er straks eventueel weer mogelijk is en ons richtlijnen geven.

Tijdens zijn persconferentie afgelopen woensdag zei premier Mark Rutte hierover het volgende: 'Zelf gelovig zijnde moet ik hier een ongemakkelijk punt neerleggen. Dat is dat plekken waar mensen luid schreeuwen, zoals in een stadion en zingen in een kerk, dat dat plekken zijn waar het virus graag is. Dus we gaan hier op geen enkele manier mee marchanderen'. Minister van volksgezondheid Hugo de Jonge vatte die mededeling, onder gelach van Rutte, samen als: 'Verspreid het Woord en niet het virus'.

Voorlopig nemen wij deze wijze raad over en verspreiden wij het Woord dus nog gewoon via onze Pastorale Brief en we hopen dat u, dat jij het weer verder verspreidt! In deze brief leest u weer het evangelie van de zondag, de overweging en de voorbede van pastoor Marco. U leest ook weer gedachten van twee van onze parochianen. De kinderen kunnen gaan knutselen en wist u dat er ook een Heilige Corona is?

Alle moeders wensen wij deze zondag ondanks alles toch een fijne Moederdag toe en wij geven hen symbolisch een boeketje!

Hartelijke groet van het pastoresteam,

Pastoor Marco Conijn (c.m.conijn@hotmail.com)
Pastor Dorenda Gies (pastorgies@kpnmail.nl)

Website: www.heiligejacobusparochie.nl
Facebook: @HJacobusdeMeerdereparochie

* Vanuit het pastoresteam...

Bisschop van de Hout komt zondag 10 mei in de parochie vieren

Beste mensen van de Jacobus parochie. Onze Bisschop komt op zondagmorgen 10 mei de H. Mis vieren in de parochie. De viering is besloten en van de viering zal Wilfred Manning, zoals hij eerdere heeft gedaan, een filmpje maken en enkele uren na de opname zal hij dit plaatsen op de site van de parochie.

Luisterend oor van de pastores

Als u even uw hart wil luchten, bel ons. Dat kan de hele dag.

Pastoor Marco Conijn: 0517-233288 / 06 21833503
Pastor Dorenda Gies: 06 20821969

*** Gelovige Inspiratie...**

Door Pastoor Marco Conijn

Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Johannes
(14, 1-12)

In die tijd zei Jezus tot zijn leerlingen:

"Laat uw hart niet verontrust worden.

Gij gelooft in God, geloof ook in Mij.

In het huis van mijn Vader is ruimte voor velen.

Ware dit niet zo, dan zou Ik het u hebben gezegd,
want Ik ga heen om een plaats voor u te bereiden.

En als Ik ben heengegaan en een plaats voor u heb bereid,
kom Ik terug om u op te nemen bij Mij, opdat ook gij zult zijn waar Ik ben.

Gij weet waar Ik heenga en ook de weg daarheen is u bekend."

Tomas zei tot Hem: "Heer, wij weten niet waar Gij heengaat:
hoe moeten wij dan de weg kennen?"

Jezus antwoordde hem:

"Ik ben de weg, de waarheid en het leven.

"Niemand komt tot de Vader tenzij door Mij.

Als gij Mij zoudt kennen, zoudt gij ook mijn Vader kennen.

Nu reeds kent gij Hem en ziet gij Hem."

Hierop zei Filippus: "Heer, toon ons de Vader; dat is ons genoeg."

En Jezus weer: "Ik ben al zo lang bij u en gij kent Mij nog niet, Filippus?

Wie Mij ziet, ziet de Vader.

Hoe kunt ge dan zeggen: Toon ons de Vader?

Geloof ge niet dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is?

De woorden die Ik u zeg, spreek Ik niet uit Mijzelf,

maar het is de Vader die, blijvend in Mij, zijn werk verricht.

Geloof Mij: Ik ben in de Vader en de Vader is in Mij.

Of geloof het anders omwille van de werken.

Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u:

Wie in Mij gelooft, zal ook zelf de werken doen die Ik doe.

Ja, grotere dan die zal hij doen, omdat Ik naar de Vader ga."

Overweging

Als kind ging ik zondags ter kerke in Edam. In de kerk was het altijd stil, ook al was je daar met tientallen of honderden tegelijk. Men zweeg uit eerbied en gewoonte. De stilte in een kerk kan ik nog altijd waarderen en ervaar ik als weldadig. Door te zwijgen maak je de kerk tot een bijzonder en heilige plaats. Ook door-de-weeks gingen we soms naar de kerk. Even een kaarsje aansteken. Het was er vaak een komen en gaan van mensen. En opvallend: iedereen zweeg, want in de kerk was je stil.

Hoe anders is de stilte nu. Al twee maanden ontmoeten we elkaar niet meer door de weeks en in het weekend. De stilte die nu in de kerk en op vele plaatsen heerst bevalt me allerminst.

Hoewel; ik waardeer wel enorm de geluiden die vanuit de stilte uit natuur tot mij komen. Neem al die prachtige vogelgeluiden. Maar op andere momenten ervaar ik de stilte als moeizaam. En achter de stilte gaat ook veel onzekerheid schuil.

Er is veel wat ons ongerust en onzeker kan maken in het leven. Soms maken we ons ongerust over wat nooit zal gebeuren. Maar er zijn ook zaken waar we geen rekening mee hebben gehouden en die we toch over ons heen krijgen, zoals de hele Corona pandemie. Ook de leerlingen van Jezus krijgen veel over zich heen, zo horen we dit weekend in het Evangelie. Ze zijn onrustig en beseffen het naderende heengaan van Jezus. Zijn naderende hemelvaart en afscheid doet hen verlammen. Ik kan me dat goed voorstellen. Hoe het leven daarna weer op te pakken? Zal het ooit weer worden zoals het was?

Het leven is stilgevallen. Vanaf dit weekend en in de volgende weken / maanden gaat de maatschappij langzaam weer open. Wel zijn er voorwaarden aan gesteld. We moeten, zolang er geen vaccin is, wennen aan de ander-halve-meter-maatschappij. Ondertussen verlangen we naar de tijd hoe het ooit was. Zal die tijd nog terugkomen in al zijn onbevangingheid?

Jezus beseft dat het moeilijk is om hoop te houden als het leven je zwaar tegenzit. Daarom spreekt Hij heel bemoedigende woorden tegen zijn leerlingen en ons: "Laat jullie hart niet verontrust worden". Hij biedt perspectief. En dat hebben wij mensen nodig.

Er is veel wat ons ongerust en onzeker kan maken in het leven. Soms maken we ons ongerust over wat nooit zal gebeuren. Maar er zijn ook zaken waar we geen rekening mee hebben gehouden en die we toch over ons heen krijgen, zoals de hele Corona pandemie. Ook de leerlingen van Jezus krijgen veel over zich heen, zo horen we dit weekend in het Evangelie. Ze zijn onrustig en beseffen het naderende heengaan van Jezus. Zijn naderende afscheid doet hen verlammen. Ik kan me dat goed voorstellen. Hoe het leven daarna weer op te pakken? Zal het ooit weer worden zoals het was?

Thans pakken wij het leven even niet op. Het leven is stilgevallen. Noodgedwongen. En we verlangen naar de tijd hoe het ooit was. Zal die tijd nog terugkomen in al zijn onbevangingheid. Jezus beseft schijnbaar dat het moeilijk is om hoop te houden als het leven je zwaar tegenzit. Daarom spreekt Hij heel bemoedigende woorden tegen zijn leerlingen en ons: "Laat jullie hart niet verontrust worden".

Jezus zelf lijkt helemaal niet angstig te zijn. Hij heeft een groot vertrouwen in zijn hemelse Vader. Een vertrouwen waar je als mens –bij wijze van spreke- jaloers op zou kunnen zijn. Vanuit dat vertrouwen wordt Jezus rust geschonken. En die rust en kalmte wil Hij overbrengen op zijn leerlingen

Gelovige mensen mogen hoop putten uit Jezus woorden. Ook en juist in tijden van ontredde. Bij veel uitvaarten wordt voor het Evangelie (van dit weekend) gekozen, omdat er veel troost en vertrouwen uit spreekt. In het Evangelie wordt ons een plek in de hemel toegezegd waar plaats is voor velen. Ook een geruststellende gedachte, lijkt me. Al hoop en wens ik wel, dat het "mijn tijd" voorlopig nog niet is.

Thomas twijfelt aan Jezus woorden. Hij brengt die menselijke twijfel ook onder woorden. Hij twijfelt over de weg die hij moet gaan. Jezus is duidelijk: "Ik en de Weg, de Waarheid en het Leven". Kortom: de weg van Jezus gaan is goed en leidt ons naar het ware leven.

Vanuit een groot Godsvertrouwen gaan mensen –met vallen en opstaan- op vele en diverse manieren de weg die Jezus vraagt. Ze zetten zich in voor een betere en tedere wereld, waar Gods liefde zichtbaar wordt (of liever is), door op te komen voor hen die geen stem hebben. Hoe geven we vorm aan de wereld, zoals God die heeft bedoeld? Hoe geven we vorm aan wat aan ons wordt gevraagd?

Zien mensen aan ons dat we vertrouwen blijven houden, ondanks alles?

Het Corona virus heeft de wereld in een crisis gestort. Veel mensen hebben er ook onder te lijden. Toch moeten we ons niet laten verontrusten. Misschien hebben we deze tijd wel nodig om al het overbodige los te kunnen laten om ons weer te kunnen richten op wat echt belangrijk is in het leven.

Amen.

Voorbede

Wij verbinden ons met onze gebeden met allen die wereldwijd thuis zijn, of in heel klein verband in een kerk, in een kapel of kathedraal...

Bidden we voor weduwen en wezen,
voor allen die een geliefde missen,
voor allen die niet op bezoek kunnen
in ziekenhuizen en verpleeghuizen,
voor allen die geen bezoek krijgen
Dat de eenzaamheid en het gemis gecompenseerd worden
door warme belangstelling en een liefdevol woord.

Bidden we voor onze Kerk
zo leeg, zo ontregeld en ontoegankelijk
vanwege de gevaren van het Covid-19-virus:
dat zij toch ruimte biedt voor gebed en stilte;
dat het Licht van Christus brandt voor allen
van wie het leven op dit moment donker is, uitzichtloos, eenzaam.

Bidden we voor de aarde
- ooit zo druk en vol –
nu zo gelaten en afwachtend
en mooier en groener dan hiervóór:
dat wij haar méér dan ooit waarderen in Corona-tijd.
Dat wij ons herbezinnen op ons omgaan met voedsel, gewassen, dieren en machines.

Bidden we voor onszelf:
dat we gezond blijven en creatief in het ontmoeten van dierbaren;
Dat we elkaar behoeden en liefhebben, ook op afstand,
en ruimte creëren in ons hart
en in onze gedachten
voor ook onbekende naasten en kwetsbaren.

Vandaag op moederdag bidden we voor onze moeders:
dat zij in liefde leven met hun kinderen.
Voor onze moeders in de hemel:
dat zij ons tot voorbeeld blijven.
Voor hen die moeder zouden willen zijn, of hadden willen zijn:
dat zij genieten van de kinderen van anderen.
Dat zij hun liefde en zorg ook op andere manieren kwijt kunnen.

En gedenken we hen die wij verloren zijn door de aardse dood.
We willen noemen hen die ons de laatste weken zijn ontvallen:
Plonie Hiemstra in Franeker
Anneke Dijkstra Haarsma uit Menaam
Johan de Haan uit Franeker
Tiny van der Zee – Schakenbos uit Harlingen

*Goede God,
U woont in de hemel en schept daar ruimte voor allen
wees voor ons een richtingwijzer onder weg naar U
en hoor daarin ons vragen, onze noden.
Dat vragen wij U door Hem die ons voorging,
Jezus Christus onze Heer. Amen.*

*** Gedachten van parochianen...**

Bevrijdingsdag...

In de Bijbel staat: "U bent geroepen om vrij te zijn. Misbruik die vrijheid niet om uw eigen verlangens te bevredigen, maar dien elkaar in liefde, want de hele wet is vervuld in één uitspraak: Heb uw naaste lief als uzelf".

Bevrijdingsdag betekent voor mij stil staan bij kostbare vrijheid. En ook stil staan bij de grote waarden van vrijheid, democratie en mensenrechten. Door het gehele land worden activiteiten georganiseerd; elke stad en plaats heeft zijn eigen activiteitenprogramma waaronder veel muziekfestiviteiten. Maar dit jaar gaat het zo anders dan in de andere jaren. Ook ik vier bevrijdingsdag dit jaar thuis door gezellig samen te zitten en spelletjes te doen met m'n familie. Zo wordt het toch een wat andere dag dan normaal.

Ik vind het jammer dat ik op dit moment niet kan doen wat ik graag zou willen. Op zondag mis ik het "naar de kerk gaan" en mis ik het dienen. Ook mis ik het naar school gaan. Ik zie vrienden alleen nog maar tijdens het videobellen, terwijl ik ze voorheen minstens vijf keer in de week zag. Ook mis ik al vele weken de gezelligheid met mijn voetbalteam, maar gelukkig beginnen deze week mijn voetbaltrainingen weer en ik verheug mij erop om mijn teamgenoten weer te zien, natuurlijk wel op 1,5 meter afstand van elkaar.

Ik had me erg verheugd op een leuke activiteit in augustus komende zomer. Helaas gaat die niet door. Ik zou met World Servants een paar weken naar Ghana gaan om samen met andere jongeren mee te helpen een basis school te bouwen, zodat meer kinderen goed onderwijs zouden kunnen krijgen. Ik heb er erg lang naar uitgekeken en vind het fijn om wat voor mijn medemens te mogen betekenen. Een paar dagen geleden hoorde ik dat het dit jaar definitief niet door gaat. Dat vind ik heel erg jammer, maar ik snap het wel. Gelukkig is het verplaatst naar volgend jaar. Het duurt nog even, maar ik kijk er nu al naar uit.

Ik heb nu meer tijd voor mezelf die ik samen door breng met m'n familie. En we bidden dat dit snel voorbij gaat en dat iedereen gezond blijft. Ik hoop jullie snel terug te zien.

Rocla, acoliet in Sint Anna

Een paar gedachten over wat ik zoal tegenkom...

Als ik dit schrijf is het 4 mei, na acht uur.

Ik ben even stil geweest.

Dan denk ik onder meer terug aan Rotterdam, toen ik geboren werd lag de stad nog in puin. Het was stil zonet, zelfs de merel, die hoor ik nu pas weer. en dat is bijzonder. Meestal zingen ze door, en ook dat heb ik altijd bijzonder gevonden, het geeft de reden waarom we even stil staan voor mij een extra lading. Toen er pas televisie was keek de camera uit over de Waalsdorper vlakte in de duinen bij Scheveningen. Na de 'the last post' hoorde je alleen

de vogels zingen. Voor de televisie kwam luisterden we op dat uur naar de radio, twee minuten alleen natuurgeluiden, de vogels en de wind in de bomen in de anders vaak zo lawaaiige mensenwereld. Dat betekent voor mij, dat als we denken aan de dood en als mensen sterven, het leven doorgaat..., dat mogen we niet vergeten. Ook niet in deze tijd waar iedereen een virus dat ze corona noemen kan inademen en ziek worden. In hoeverre, dat weet je niet.

Een jaar geleden was ik herstellende van een hartoperatie. Het was niet een virus maar vanwege een bacterie die in mijn bloedbaan terecht was gekomen. Welke dat wisten de geneeskundigen niet zo maar. Belangrijk is dat ik er gelukkig goed doorheen ben gekomen. In het ziekenhuis was ik begonnen aan een klein boekje dat ik al een paar jaar in huis had. Het heeft toen veel voor me betekend en doet dat nu weer. Het gaat over dingen die, wat er ook gebeurt, nooit verloren gaan. Het boekje vertelt het verhaal van een meisje. Ze woont met haar ouders en familie in een klein dorpje op het land in het Midden Westen van de Verenigde Staten. Het is kort na de tweede wereldoorlog.

Op een dag gaat ze met haar ouders en familie mee om een oom van het station in de grote stad op te halen. Deze oom had in de oorlog in de werkkampen van Oost Europa gezeten. Hij had daar veel gezien en veel meegemaakt. Het meisje krijgt vanaf het eerste ogenblik een speciale band met deze oom, die een man van het land was, een boer uit Hongarije. Door alle gruwelen heen had hij een bijzondere wijsheid over het leven bewaard. Hij leert haar over de aarde en alles wat groeit, en dat onder onze voeten, ook al ligt er asphalt of beton overheen, het paradijs verborgen ligt..

' Onder het lopen zei oom peinzend: 'ik heb mensen horen vragen "waar is de Hof van Eden?" Ha! Overall waar we op deze aarde staan, staan we midden in de Hof van Eden! Deze hele aarde, onder de spoorlijnen en snelwegen, onder haar gesleten korst, onder het puin, onder dat alles bevindt zich Gods paradijs - nog even nieuw als de dag waarop het gemaakt was.' Hoe je daar bij komt, hoe je als mens kunt helpen dat het paradijs weer tot leven gewekt wordt, daar

gaat het verdere verhaal over.

Het heeft zoals ik al zei veel indruk op me gemaakt. Dat komt misschien wel omdat het verhaal bij mij een snaar heeft aangeraakt die op dat moment wat sluimerend onder allerlei andere dingen terecht was gekomen, zeg maar stukje paradijs in mezelf wat ik kwijt of vergeten was, begraven talenten misschien? Sinds die dag probeer ik dat stukje te koesteren en te laten herleven en groeien. Dat gaat zoals de oom in het verhaal leert niet met scheppen tegelijk, maar stap voor stap, met liefde en geduld. Het heeft me ook weer eens doen beseffen, dat wat er ook gebeurt, het leven zal doorgaan en dat ik er nog even bij mag zijn en deel aan mag hebben. En wat er in de wereld gebeurt zich ook in onszelf afspeelt.

Het was voorjaar toen ik na zes weken uit het ziekenhuis thuis kwam en het herstel heeft zijn tijd gevraagd, daarom staat de tekening die ik toen als eerste maakte pas dit jaar april in het parochieblad. Ik zat op de eerste verdieping van de toen pas vernieuwde bibliotheek van Harlingen en zag door de voorjaarstooi van de rode beuken de Michaëlkerk vanuit een nieuw en ander gezichtspunt. Het was op dat moment, het liep al naar Pasen, voor mij ook een beeld van verrijzenis, van opstanding. Dat probeer ik nu ook bewuster, om de dingen die er zijn, in mezelf en in de wereld, wat anders en opnieuw te bekijken, met een gevoel erbij dat ik weer ben opgestaan en ik dit of dat nog kan beleven. Het helpt me veel. Prachtig! Al moet ik erbij vermelden dat er soms ook lastige dingen bijzitten..., maar ach, daar leer ik hopelijk weer wat van.

De coronacrisis is beslist een ernstige zaak, maar de huidige wereld heeft meer zorgen, en die houden me ook bezig. Toch, door alles heen probeer ik dat kleine stukje paradijs dat dicht genoeg bij me is te blijven ontdekken, te doen herleven en te behoeden....., levenswerk.

Ik weet niet hoe het u vergaat, maar het gekke is dat juist door deze vreemde situatie waar we met z'n allen in beland zijn me dat juist aardig lukt. Ik hoor dit ook van andere mensen met wie ik contact onderhoud of die ik tegenkom. Het is door de coronacrisis, zeker de eerste weken opmerkelijk stil geweest buiten. Het begint naar mijn idee nu weer drukker in de straten en op de wegen te worden. Maar ik vind toch steeds nog zulke stiltemomenten en het geeft me de mogelijkheid tot bezinning, tot heroverwegen, en tot anders naar dingen kijken. Wat is echt belangrijk en wat niet echt...?

Wat ik hoop is dat wanneer we weer vrij komen van de beperkingen die nu gelden, dat veel mensen die bezinning vast kunnen houden en we ons niet zo gauw meer mee laten slepen in onze naar mijn gevoel al te razende wereld zoals ik die al een tijdje ken. Ik merk dat ik langzaam meer zie en hoor en bewuster beleef dan nog maar een paar maanden geleden. Eigenlijk is dat nog maar kort als je kijkt naar een mensenleven, of zolang als er mensen op aarde leven, of naar het leven zelf. Maar gemeten tijd is ergens betrekkelijk want iedere dag is anders, ieder geleefd moment is kostbaar en als ik ervan uit mag gaan dat het leven zelf een wonder is dat niet verloren kan gaan is het altijd goed. Laten we dat niet vergeten.

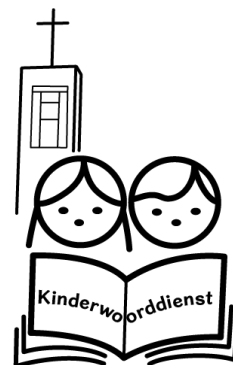
Hartelijke groet en goede gezondheid, **Karel Jan Elsdijk**

Tussen haakjes, het boekje waarover ik vertel is geschreven door Clarissa Pinkola Estés en heet de Gastvrije Aarde. Het meisje in deze geschiedenis, dat is de schrijfster zelf. Ze komt uit een familie die van oorsprong Mexicaans en Hongaars is. Ze is psychologe en cantadore - verhalenvertelster, dat laatste is zoals ze schrijft een oude traditie van Mexicanen en Hongaren.

* Voor de kinderen...

Medaille met twee kanten

In het evangelieverhaal van deze zondag gaat het om twee kanten van dezelfde medaille. Aan de ene kant gaat het om niet bang te zijn, vertrouwen te hebben. De andere kant van de medaille is: iets doen, gaan praten en uitzoeken waar de onrust door komt.

Laat de kinderen een hartmedaille maken van gekleurd karton.

Nodig: Gekleurd karton
Hartpatronen
Kleurpotloden

Teken het hart op de volgende pagina na met een potlood op het karton en knip het uit.

Laat de kinderen op een kant dingen opschrijven (of schrijf ze voor de kinderen op) die zij kunnen doen als zij bang en ongerust zijn. Op de andere kant dingen, die zij kunnen doen om te laten zien, dat zij Jezus willen volgen en niet bang zijn om daarvoor uit te komen.

* Hart onder de riem...

In het Boek *'Een Handvol Verhalen'* van René Hornikx kwam ik het volgende mooie verhaaltje tegen over communicatie en contact. In deze coronatijd wil ik u dat niet onthouden.

pastor Dorenda Gies

De trouwe bezoeker

Parijs.

Elke dag op de middag komt een oude zwerver de kerk binnen en stapt een minuut later weer buiten. De koster vindt dit vreemd en vraagt de man wat hij komt doen.

“Ik kom goedendag zeggen tegen Jezus.”

“Welk gebed bid je dan?”

“Bidden kan ik niet. Ik zeg alleen: Jezus, hier is Jim.”

Enkele jaren later wordt de zwerver ziek en wordt opgenomen in een tehuis voor daklozen. Hij weet de sfeer er in te houden en glimlacht altijd.

Een verpleegster vraagt hem op een keer:

“Hoe komt het dat jij altijd zo glimlacht?”

“Dat komt door het bezoek dat ik elke dag krijg.”

“Bezoek? Maar om hoe laat dan?”

“Elke dag op de middag.”

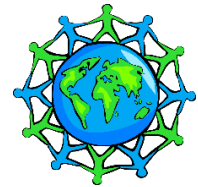
“En wie bezoekt je dan? Je vertelde me dat je geen familie meer hebt.”

“Dat is waar. Ik krijg bezoek van Jezus.”

“En wat zegt Jezus dan tegen jou?”

“Niet veel... Alleen maar: Jim, hier is Jezus.”

* Vanuit het bisdom, andere kerken en de wereld...

14 mei: Feestdag Sint Corona

Volgens het standaardwerk “de heiligen” van Stijn van der Linden zijn er twee vermeldenswaardige Corona’s: de zalige Corona van Elche (waar weinig van bekend is) en de heilige Corona van Egypte, waar iets meer van bekend is. Zij zou rond 160 in Egypte of Syrië zijn geboren en gestorven zijn in 177. In aansprekende verhalen is Corona de jeugdige echtgenote van de bejaarde Sint Victor. Toen Victor de marteldood moest sterven (hij zou met spijkers op een plank zijn vastgeslagen) bekeerde zijn vrouw zich tot het christendom. Onvermijdelijk werd ook zij ter dood gebracht op gruwelijke wijze. Met veel moeite boog men twee palmbomen naar elkaar toe om vervolgens de arme Corona aan beide bomen vast te binden. Toen men de palmbomen weer uiteen liet zwiepen, werd de zestien of zeventienjarige Corona aan stukken gereten. De naam Corona verwijst naar de kroon van eeuwig leven, die ze als martelares, gestorven voor het geloof, zou mogen dragen. Haar naam verwijst ook naar de munteenheid Kroon. Corona wordt om die reden

aangeropen door zakenlieden, vooral bij financiële problemen. Ze is de patroonheilige geworden van schatgravers en ook van grafdelvers. En ze is beschermheilige van slagers en van houthakkers. Dat laatste houdt verband met de wijze waarop ze werd gedood. Tenslotte wordt zij aangeropen bij ingewikkelde levensproblemen.

Haar feestdag ligt niet helemaal vast. Meestal wordt 14 mei aangehouden. Een heel bekende heilige is ze nooit geworden. Sterker, als we de Corona crisis niet hadden gehad, hadden velen niet geweten dat er ooit een heilige Corona is geweest. Nu zijn er hier en daar wat artikelen in kranten verschenen. Er zijn overigens wel enkele kerken aan haar en Victor toegewijd, zoals de kerk in Feltre (Noord Italië), in Unterreit (Duitsland) en Ennezat (Frankrijk). Haar stoffelijk overschot wordt sinds 996 bewaard in Aken

(ingekort naar een artikel van Ivo de Wijs, geplaatst in Devotionalia)

Maria processie van Bolsward verschoven naar mei 2022

De voor 24 mei a.s. geplande Maria processie in Bolsward is verschoven naar 29 mei 2022. De komst van de reliekschrijn van de heilige Bernadette van Lourdes, die van 24 tot en met 27 mei a.s. in de Sint Franciscusbasiliek ontvangen zou worden, gaat niet door vanwege de corona-virus maatregelen. De rondtocht van de reliekschrijn langs bisdommen en bedevaartsplaatsen in heel België en Nederland is onlangs stopgezet.

In 2022 gaat de Zalige Titus Brandsma parochie de processie in Bolsward organiseren op de feestdag van Onze Lieve Vrouw van Sevenwouden. Bij de processie trekken deelnemers biddend door de Bolswarder binnenstad met het middeleeuwse beeld van Maria van Sevenwouden afkomstig uit de Franciscuskerk. Evenals bij de voorgaande processie zijn ook andere christelijke kerken en stedelijke groepen in Bolsward uitgenodigd.

Of in 2022 de reliekschrijn van de H. Bernadette van Soubirous ook naar Bolsward komt is niet bekend. Een nieuwe rondgang door Nederland en België is nog niet gepland.